

lig ikke blive imponerede af, hvad de Mennesker — der dog sidde i Erhvervet og bedst vide Besked om deres egne Ting — mene. Nej naturligvis, lade sig imponere maa en Minister aldrig af en Ølbrygger; men det er dog naturligt netop fra et demokratisk Synspunkt at stille sig saaledes, at de, der ere interesserede i en Sag, maa have Lov til først og fremmest at gøre deres Meninger gældende. Det er, som jeg sagde, den røde Traad, der gaar gennem hele Demokratiets Historie. Lad os se, hvor øm man er her i dette Ting og fra den nuværende Regerings Side, saa snart det gælder Landboerne. Vi saa det sidst under Forhandlingerne om Smørloven. Alle vare enige om, at det var nødvendigt for Landets fremtidige Smørekspport, naar vi gik over til Lurmærket, at Mejerierne som Følge deraf skulde underkastes den Bedømmelse, som ligger i, at de stadig skulle være med til Smørudstillinger; men der var slet ikke Tale om, at man turde indsætte en Tvangsbestemmelse, man turde ikke gøre det obligatorisk paa nogen Maade, men med mange høflige Buk sagde man overfor Landbruget, at hvis Landboforeningerne indstillede det, vilde man gøre dette, der kun er til Landboforeningernes og Landbrugets eget Gavn. Lad mig minde om, hvorledes det gaar med Forbrugsforeningerne; der er stadig Tale om, at selvfølgelig skulle Forbrugsforeningerne føre Bøger o. s. v., men de maa ikke tvinges til det, de skulle selv komme og kræve det. Dette er efter min Formening ganske naturligt, ganske rigtig Tale, i hvert Fald ganske demokratisk Tale; men hvorfor ere Ølbryggerne et saa inferiort Følkefærd i Sammenligning med Landbrugere, saa at det overfor dem kun gælder: betal, vov ikke at sige noget, — saa snart I sige noget, skulle vi nok sørge for, at I paa en eller anden Maade komme til at fortryde det. Paa dette Punkt forekommer det mig, at den højtærede Finansminister saaledes viser sig lidet demokratisk. Ølbryggerne maa virkelig ogsaa have Lov til at tale om deres egne Anliggender, ligesom Landboerne have Lov til at tale om deres Anliggender, og som enhver Samfundsklasse, ethvert Erhverv — det er Demokratiets egentlige Kærne — har Lov til at tale,

naar det gælder deres egne Anliggender. Den ved bedst, hvor Skoen trykker, som har den paa. Det er, om jeg saa maa sige, selve Demokratiets Ledemotiv. Den højtærede Finansminister sagde om, hvad der er kommet frem fra Ølbryggernes Side, at det var Advokatindlæg; men tror den højtærede Finansminister, at han er den rette Dommer? Det forekommer mig, at hans Indlæg i lige saa høj Grad var Advokatindlæg fra modsat Side. Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) har efter min Mening med megen Ret tilbagevist den højtærede Finansministers Maade at behandle de Medlemmer paa, som i denne Sal tale for lavere Ølskat. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg som ganske ung Nationaløkonom har beskæftiget mig med dette Emne; det var endogsaa det første Emne, jeg som ganske ung Nationaløkonom beskæftigede mig med, og jeg har siden i en Række af Aar under skiftende Faser haft Lejlighed til at beskæftige mig med Ølbeskatning. Det forekommer mig derfor — selv om jeg ikke forlanger, at dette skulde have været den højtærede Finansminister præsent —, at det kunde have været naturligt, at han anlagde en anden Maalestok at tale om disse Ting paa, naar det virkelig, saaledes som det gælder, for baade det ærede Medlem fra Kalundborg og mig, er rene objektivt skattepolitiske Interesser, der have dikteret vor Tale. Det er efter min Mening en kedelig Maade at komme ind paa, at man tror at kunne afvise skattetekniske Bemærkninger ved ligesom at mistænkeliggøre dem som udelukkende erhvervsmæssige. Jeg har ikke selv saa meget som en Bryggeriaktie, jeg forsikrer den højtærede Finansminister, at det kan være mig personlig ganske ligegyldigt, om Ølskatten bliver noget højere eller lavere, men jeg tror, at det vilde gavne selve Debatten her i Tingene, om vi kom ind paa en Forhandlingsmaade, hvor man ikke saa enhver Sag ud fra det, jeg kalder for rene erhvervsegoistiske Synspunkter, saaledes at man øjeblikkelig i ethvert Medlems Tale søger efter, om han skulde være Talsmand for saadanne erhvervsegoistiske Synspunkter. Der er intet, der berettiger den højtærede Finansminister til at antage dette overfor mig.

Den højtærede Finansminister udtalte